

Írta: Jenei András

A borító Gyarmati Enikő fotója alapján
Jeneiné Gátfalvi Ágnes és Rénes Márton munkája

Szerkesztés: Salamon Teodóra

Korrektúra: Luca Anna

Copyright ©Jenei András, 2017

Minden jog fenntartva!

ISBN

Anno 1848 elején

Az eddig fel-felcsapó szél most elhalt. A hegy fáinak az éjjelbe nyúló lombjai mozdulatlanra dermedtek, a hangok egy pillanatra elhaltak, és csak onnan lehetett tudni, hogy még él a világ, hogy éjszakai felhők szaladtak az égen.

A Svábhegyről letekintő ember úgy érezhette magát, mint aki egy sötét lepellel letakart hantot figyel, s felette ott terpeszkedett a csillagos ég. Lentről a Rózsadomb hallgatva nézte a csillagokat; nem zizegett, nem zörgött, csak aludt, és néha felkacsintott a Hármashatár-hegy feletti óriási holdra.

A sárga korong akkorának tűnt, mintha közelebb jött volna, mióta megdagadt. Megvilágította az alatt szunnyadó, lusta rügyben pihenő erdőket, az egyre több helyen kialakított szőlőtőkét, a szaporodó épületeket, a hegy ormain lapuló fákat és a mögötte halkán morajló Dunát is. Ha néha nem takarták volna el az előtte elfutó, sötétben is fekete, de világos szélű fellegek, állandó és erős fényével lámpása lehetett volna a vidéknek. Ám amikor bevonták foltos arcát, az éj még nyomasztóbb lett. A csend már fáj a villa tetején álló alaknak. Ha nem csikordult volna meg a lába alatt az apró kavics, ha nem súrlódott volna vászonnadrágja szára, ha nem hallotta volna saját szívdobogását, azt hihette volna: megsüketülve ért fel ide. Fekete felöltőjével úgy simult ő is bele a hegyre, a Budára fekvő éjszakába, mint aki ott sem akar lenni. Egyetlen pillanatra, amíg ismét feltűnt a hold, és szembenézett vele, láthatóvá váltak fehér és

vérekes szemei, groteszk mosolyából felvillanó fogai, de más egyéb nem árulkodott jelenlétéről.

Remegő kezével (melyet részben befedett egy átvérzett kötés) előhúzza egész esti társaságát, egy üveget, melyből már szinte az utolsó kortyig kiitta a tavalyi szilvapálinkát – ezt még a professzor kapta Jókai Mórtól, aki egy alkalommal meglátogatta őt –, és két húzás között felkacagott.

A kacaj visszhangjára megmozdultak a fák ágain a levélkezdemények, mire egy bagoly huhogott válaszul, s eközben a nevetésből zokogás lett. A férfi ismét a szájához emelte az üveget, majd amikor rájött, hogy abban már nem maradt semmi, egy lendületes és kissé megingó mozdulattal kihajította a végtelen mélységbe. A tovaszálló üveg a rajta átfutó levegőtől sípolni kezdett, majd a vékony sivítás felhangosodott, és sikoltássá, feldübörgő, ördögi ordítássá vált. Aztán hangtalanul becsapódott valahol.

Az alak a Frivaldszky-villa tetején futó kőkorláthoz érve megtámaszkodott, s már ismét vérző tenyeréről vörös cseppek hullottak a tetőre és a mélybe is. Jobb kezével megtörölte a száját. Körszakállára kifolyt nyálán ismét felvillant a hold fénye, szemei megremegtek, és úgy kezdtek körbeforogni, mintha követni akarnák az égi korong határait.

A szipogó és néha felkacagó férfi tudata el-elborult. Hol tudta, hogy ő a villa urának, Frivaldszky Imrének, a természettudományok professzorának a majorosa, s feladata az épp nem látogatott kiskastély felügyelete, hol meg elveszett mindez. Ilyenkor csak azon tettei villantak

fel lelki szemei előtt, amelyek életét ide vezették. A tetőre.

A következő pillanatban felállt a tömör kőkorlátra, és belenevetett a holdba. Az pedig kinyújtotta kezeit, megjelentek vérben forgó szemei, villanó fogaitól sötétlő és villás nyelvétől ijesztő szája, majd suttogni kezdett:

- Bátor voltál, gyere, és add oda léted!

Lábai engedelmeskedtek, s a fiatalember, kezét akarván fogni az őt csalogató holddal, kitárva karjait lelépett a semmibe.

Ahogy zuhant, emlékei visszavitték őt arra az estére, mikor egy fél éve a rábízott villa melletti házában meglátta őt fiatal felesége.

Az asszony ott ült az asztaluknál, vacsorázni készült, s ahogy ő belépett, megállt a kezében az evőeszköz. Végigmérte sokadszorra részegen hazatérő férjét, majd csak nyelt egyet, és folytatta az étkezést. S nem is történt volna semmi, ha az ittas férfi kezében nem lapult volna meg egy kitömött bagoly teste, amit a villából hozott át.

- Hányadik holmit lopja el a professzortól? - kérdezte a nő, majd megtörölve kezét a tányér melletti ruhában, a következő mozdulattal felállt.

- Mi köze hozzá... maga... kurva?!

- Igaza van, Mihály. Én csak egy kurva vagyok, s így közöm sincs ahhoz, hogy maga meglopja a gazdáját. De amint...

- Fogja be a száját! - kiáltott rá a nőre a férfi, majd arcon vágta feleségét.

Az ütés erejétől a nő megtántorodott, majd elesett, szoros copfja szétbomlott. Kezéből kizuhant a tányér, és

csörömpölve tört darabokra az érdes, fehér kövekkel kirakott konyhában.

- Most menjen ahhoz a fattyú kölyökhöz, és tegyen róla, hogy éjjelre kussoljon!

- Holnap elhagyom, Mihály - törölte meg felrepedt száját a nő, majd remegve felállt.

Ahogy arrébb lépett, és összeszedte a porcelándarabokat, hallotta, amint az ura kinyitja az emeletre vezető lépcsőfeljáró ajtaját.

- Hallotta, mit mondtam? - kérdezett rá, és hogy nyomatékossítsa mondanivalóját, a cserepeket úgy hajította a szemétkébe, hogy azok ott ismét csörömpöltek.

- De vigye a kölykét is!

- Megkeresem a professzor urat, és mindent elmondok neki.

- Hogy mit csinál? - fordult vissza a majoros, s arcán megfeszültek az izmok.

- Elmondom, bár előbb-utóbb rájön ő is, hogy meglopja, és a holmiból fizeti ki a kártyaadósságait.

- És azt is elmondja neki, hogy lefeküdt a barátjával? - kérdezett vissza egyre hangosabban a férj, s letéve a madarat az asztalra odalépett a feleségéhez.

- Ez a maga szégyene, hiszen ahhoz, hogy családja legyen, gyerek kellett... Maga pedig képtelen rá. Ez a szégyen...

- Te büdös cafka! - ordított fel ismét a ház ura, s közben észre sem vette, hogy dühében már tegezi a nőt. Erővel rámarkolt az asszony torkára; annak elakadt a lélegzete, kezeivel szélesen csapkodni kezdett, majd megragadta a férfi csuklóit. A vékony női kezek bele-belemartak a vaskos és izmos, erektől duzzadó karokba, de hasztalan.

- Elegem van magából - nézett a nő arcába a férfi, s még szorosabban fogta a nyakát.

- Eee... ee... ahhh... eeng... eee...

A most már remegő asszony még egyet-egyet rúgott, majd ahogy szemei kidülledve tekintettek először urára, aztán valahova a távolba, teste elernyed. A hatalmas ujjak még erősebben szorították. Amikor egy halk roppanás hallatszott, tudottá vált: nincs tovább.

Egy pillanatig még ott függött Mihály karjaiban, aztán lezuhanva a padlóra úgy terült el, mint egy madárijesztő, amiből kiemelték a tartórudat.

Mihály mozdulatlanra dermedve nézte halott felesége testét. Kapkodni kezdte a levegőt, ránézett remegő kezére, és tudatosult benne, mit tett.

- Úristen!

Kintről hirtelen hangos csattanás hallatszott. A zörej megisméltődött, azonnal megfagyasztva a vért Mihály ereiben.

„Ki jött ilyenkor? Az este már rég él, nem hiszem, hogy a professzor... Te jó ég! Az asszony! Én...” - futott át az agyán a gondolat.

A csattanás ismét hallatszott, és a következő pillanatban az emeletről is csatlakozott hozzá egy majdnem ugyanolyan zörgés.

Egy szempillantásig csend, majd halk, süvítő füttyülés.

„A fenébe, a szél csapkodja a zsalugátéereket.”

Ismét a megfojtott nőre nézett, és gyorsan tudatosult benne, hogy hamar kell cselekednie. Itt és most már mindegy volt, hogy mi történt, hiszen felfogni is nehéz lett volna az egészet. El kell tüntetnie a holttestet, aztán

ráér azon gondolkodni, hogy mit mondjon majd a kérdezősködőknek. Na és a gyerek...

Ekkor megreccsent valahol egy padló, majd felsírt az emeleten a csecsemő.

„Mi lesz a gyerekkel Zsuzsa nélkül? Egyfolytában sírni fog... a kölyök, aki nem is az enyém.”

Valahonnan, egészen mélyről felcsendült a most már halott asszonya hangja. Ránézett az arcára, és egy pillanatra olyan volt, mintha mozgott volna az elkékült száj.

„Nem tudja majd eltüntetni az igazságot. A fiú és az én lelkem fogja elárulni. Gyilkos!”

Mihály nem gondolkodott, hanem döntött. Nem várhatott, hiszen a történések közepén járt, és ha reggelig nem csinál valamit, a másnap érkezők sokat fognak kérdezni. S csupa olyat, amiből kiderülhet, hogy valami nincs rendjén.

„Ha azt hazudom, hogy elhagyott, miért maradt itt a kölyök? Ha elutazott, akkor szintén. Mindkettőnek mennie kell... mindkettőnek... a kölyöknek is...”

Az események úgy követték egymást, hogy semmi nem fordíthatta vissza onnantól kezdve, hogy Mihály fejében megfordult a „mindkettőnek” szó.

Felérve a szobába odalépett a kisgyerek bölcsőjéhez, és megállva felette lehunyta a szemeit. Nem bírta a közben elcsendesedő Tamáska (akit még józanul sem fogadott el és nevezett néven) tekintetét. Mert az beszélt volna, az ordított volna, az őt ölte volna meg.

„Gyilkos vagy, gyilkos leszel...”

S abban a pillanatban, amikor rátette a párnát a gyermek fejére, tudta, hogy ő is érzi, innen nincs visszaút. Nincs